

[Arbejdsministeren.]

Hr. Erik Hansens muntre bemærkninger og lidt valgagitorisk prægede synspunkter skal jeg ikke gå nærmere ind på. Jeg synes også, det både er en udmærket pjece og et udmærket billede, der findes på den.

Hr. Arne Larsen var inde på, at denne lov egentlig burde være banebrydende for EF-landene. Også det synspunkt kan jeg være enig i. Nu er det jo sådan, at der ikke skal ske nogen harmonisering på det sociale område, men alligevel håber vi, man tager det som en god idé.

Fru Dagmar Andreassen var ikke tilfreds med dette her. For det første mente hun ikke, at det var et forhold, som folketinget burde tage sig af. Det mener jeg ganske bestemt det er. Det er klart, at man udmærket godt kunne forhandle om det. Der kunne forhandles mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening, og der kunne forhandles mellem andre arbejdstager- og arbejdsgiverorganisationer. Men man ville simpelt hen ikke kunne nå frem til en ensartet ordning, der dækkede hele arbejdsmarkedet, gennem disse forhandlinger. På samme måde som vi har set det i lignende situationer ved forhandling mellem hovedorganisationerne, f. eks. da man i sin tid forhandlede om en sygelønsordning for en begrænset del af arbejdsmarkedet, eller da man i sin tid forhandlede om en ATP-ordning for en begrænset del af arbejdsmarkedet, måtte det senere ordnes ved lovgivning, for at man kunne få dækket hele det brede felt. Det er efter min opfattelse da også både rationelt og nødvendigt at gøre det i forbindelse med løsningen af problemer af denne karakter.

Jeg kan heller ikke være enig i, at der er tale om nogen firkantet administration. Jeg tror slet ikke, denne administration har nogle kanter. Så enkelt og strømlinjet er det lavet. Ved at bruge det apparat, vi har, nemlig ATP-administrationen, hjulpet af de ændringsforslag, som er stillet, tror jeg vi kan nå frem til en administration, som ikke giver besvær.

At det moralske ansvar skulle flyttes fra virksomhederne, så at man i en situation, hvor det ser meget usikkert ud, vil fortsætte for længe — vel, jeg vil ikke afvise, at et enkelt eksempel vil kunne påvises, når loven har fungeret en tid. Men jeg tror nu, det er

lidt for fantasifuldt at forestille sig, at det tit foregår på den måde i erhvervslivet.

Når fru Dagmar Andreassen siger, at nu skal de ansatte slet ikke løbe nogen risiko, og at det har de faktisk sjældent gjort, er det i hvert fald ikke rigtigt. Tværtimod har titusinder af ansatte efter at have slidt og slæbt i 8 dage, 14 dage eller en måned måttet sige farvel, helt eller delvis, til løn, feriepenge og andre ting, de havde til gode i virksomhederne. Jeg tror heller ikke på, at „små Glistrup'er“, som fru Dagmar Andreassen sagde, kan udnytte situationen, og at folk, der ikke ejer noget, kan starte en virksomhed uden sikkerhed for at kunne betale løn. Kan der skelnes? Vel, hvilken lov kan ikke misbruges? Jeg vil ikke bestride, at der kan ske misbrug her. Her er vi inde på et helt nyt felt; der er dokumenteret et vældigt behov for at sætte ind på dette område, og viser det sig så om et halvt eller et helt år, at der sker misbrug af den karakter, som fru Dagmar Andreassen frygter, er jeg helt parat til at tage spørgsmålet op igen, få lukket hullerne og så langt som menneskeligt muligt få sikret, at der ikke bliver tale om misbrug.

De ændringsforslag, som venstre har stillet, kan jeg ikke tiltræde. Jeg må anbefale, at man stemmer imod.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1 om en ny affattelse af § 1, § 1 i den ændrede affattelse, ændringsforslagene nr. 2 og 3, § 2, således ændret, §§ 3-8 og ændringsforslag nr. 5 *vedtoges* uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 4 *forkastedes* ved, at § 9 med den foretagne ændring *vedtoges* med 119 stemmer mod 23.

§ 10

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6 betragtedes som *forkastet* med samme stemmetal som ændringsforslag nr. 4.

§§ 11 og 12 og ændringsforslag nr. 7 om indsættelse af en ny paragraf *vedtoges* uden afstemning.